Bức thư gửi đến cậu – một bông hoa đào đáng yêu, dịu dàng.

Tớ không đoán trước được tương lai, tớ chỉ mong hiện tại: Con đường mà cậu đã lựa chọn sẽ là con đường phù hợp, đúng đắn, sáng suốt nhất.

"Đường tuy ngắn không đi không đến". Cậu hãy dũng cảm bước đi trên đôi chân của mình. Đẫu cho có vấp ngã, hãy nhớ rằng trên cuộc đời còn rất nhiều người tốt nhưng người xấu xũng là vô vàn. Tuy nhiên, vẫn sẽ có một ai đó đi cùng cậu, sẻ chia với cậu và vực cậu lên sau cái ngã đau đó.

Một bông hoa đào là cậu. Trong tớ, cô gái tên My rất hiền và dễ thương. Có bạn nói cậu không tốt hay chê cậu thì đừng buồn, tự ti. Psởi vì họ chỉ là những cái bóng nhỏ lướt qua cậu thôi, chuyện đó chẳng đáng để mình phải bận tâm, họ nào có hiểu được phẩm chất tuyệt đẹp của mình đâu. Hãy bỏ ngoài tai suy nghĩ đáng ghét ấy, mạnh mẽ, đừng khóc trước mặt họ nhé. Cuộc sống này là của cậu, cậu phải điều khiển nó chứ không được để nó áp bức câu. Cố lên.

Lên cấp ba, đại học thời gian và câu chuyện trong đời sống sẽ làm chúng ta lãng quên dần đi; nhưng khi nhớ về cấp hai, kỷ niệm "tớ và cậu" vẫn còn đó. Chúng chính là những hồi ức không thể phai nhòa, trường tồn mãi mãi theo tháng năm. Cảm ơn cậu.

Tớ nhớ rất rõ buổi chiều khi còn ngồi bên cửa sổ dãy thứ tư từ cửa lớp vào: Có ánh nắng lấp lánh như được phủ thêm một lớp kim tuyến mỏng, có những làn gió nhè nhẹ thổi khiến cho mái tóc dài của cậu thêm đẹp và cuốn hút, có cô Hà, cô Hương, cô Lan giảng bài

nghe đầy ấm áp; có tiếng truyện trò to nhỏ của đám con trai, có những âm thanh rộn cười của bọn con gái. Còn tớ ngồi đó âm trầm mà yên lặng, ngắm nhìn dòng người bên kia cửa sổ màu xanh cũ. Cớ còn nhìn cả cây cối nữa, chỉ biết thốt lên "Sao mà đẹp quá". Nhưng đáng tiếc, cậu lại hay ngủ gật khi tiết trời đẹp, mát như vậy. Nhiều khi thấy tội cậu ngủ ít quá nên tớ cũng không đánh thức. Đáng nhớ lắm.

Lại một chuyện thân yêu nữa. Các giờ ra chơi buổi chiều lúc cuối cấp tuy chỉ vỏn vẹn gần mười lăm phút mà đối vớ tớ nó lại vui đến vậy. Chơi những trò chơi, đi ngắm hoa màu tímhoa bằng lăng, chúng đẹp như bức tranh sáp dầu với màu sắc tinh tế; bông hoa đỏ-hoa phượng của tuổi học trò; cây rau xà lách, rau cải, cây dương xỉ, cây ớt, ... Gọi trường mình là đẹp thôi có lẽ vẫn chưa đủ đâu nhỉ, phải là quá đẹp, đẹp tuyệt vời ha.

Những buổi sáng chưa thuộc văn, tớ cùng cậu lại ra chiếc ghế đá quen thuộc ngồi-Nơi đó có tán cây trùm xuống, xanh xanh che đi ta nắng gắt nhẹ của mùa hè học tập. Bọn mình học về anh thanh niên, về ông họa sĩ, cô kĩ sư nè, học về cái sự bồi hồi lãng mạn của họ "Cho người xem hiểu được anh ta mà không phải hiểu như một ngôi sao xa?". Cùng ông họa sĩ xướng to "Côi sắp giới thiệu với bác một trong những người cô độc nhất thế gian" hay một câu văn đầy dấu ấn "Trong cái lặng im của Sa Pa, dưới những dinh thự cũ kĩ của Sa Pa, Sa Pa mà chỉ nghe tên, người ta đã nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi, có những con người làm việc và lo nghĩ như vậy cho đất nước"-âm thầm, lặng lẽ

Mói đến cô độc tớ nhớ lại năm lớp tám-lạnh lùng mà buồn đến vậy. Nhưng nhờ có cậu, Mai Huyền mà năm tháng cuối cấp cuả tớ đẹp tựa ngân hà đó. Hai cậu chính là ánh mặt trời ược rỡ, cháy bỏng tỏa sáng cho tuổi 14,15 mơ mộng của tớ. Hạnh phúc vì Phúc Diễn nơi đây được gặp cậu cùng Mai Huyền

"Từ ấy trong tôi bừng nắng hạ

Mặt trời chân lí chói qua tim

Hồn tôi là một vườn hoa lá

Rất đậm hương và rộn tiếng chim"

Cậu chụp ảnh rất đẹp, chưa ai đi cùng tớ để chụp ảnh bao giờ, cậu là người đầu tiên. Có lễ mai sau chồng của tớ cũng sẽ phải chụp được đẹp như cậu :)). Biết ơn sự hi sinh của cậu, chắc rằng cậu là người bạn duy nhất đối xử với tớ tốt đến vậy từ trước đến nay.

Mùa hạ năm nay sẽ là dấu ấn đặc biệt của tớ và cậu, gửi lời vào gió trao đến cho cậu nhưng yêu thương chân thành. Thì thầm với mây mong sao cậu sẽ luôn hạnh phúc. Lặng hòa vào tiếng chim vang lên mỗi sớm mai để đánh thức cậu trong từng giấc mơ hồng. Làm một chiếc lá nhỏ để ngắm nhìn cậu từ trên cành. Yêu thương là vậy đấy. Không lớn mà chỉ bé xinh thôi.

& Chúc My sẽ thành công nhé!

Huyền

Đỗ Khánh Huyền

